

Dorul răstignit

Necorupb

La margine de codri seculari
măceșii răzvrățiți ne stau în cale,
ajungi târziu, trecând printre arțari,
purtând în ochi miraje ancestrale.
Mă-mbrățișezi cu un sărut prelung,
Simt liniștea tăcerii cum se curmă,
aș vrea din sărutare să mă smulg,
presimt îmbrățișarea ta din urmă.

Dar ne oprim, te-ntorci către apus,
cu ochii adânciți departe-n zare,
eu te privesc din umbră readus
dintr-un deșert cu dune mișcătoare.
Resimt răceala din sărutul tău,
adânc intrat în buze, ca o lamă,
și îndoiala-n suflet, ca un hău,
strivind-mă cu reci fiori de teamă.

Tăcerea-n jur devine tot mai grea,
mă-ndepărtez pe clipa care moare,
rămasă neclintită-n urma mea,
te rătăcești prin razele de soare.
Aș fi dorit să mă oprești din drum
dar te-ai ascuns în falduri de tăcere,
pe când apusul prefăcea în scrum
dorințele din gânduri pasagere.

Vacanțele de vară s-au sfârșit -
ai dispărut în prima zi de toamnă,
eu mai păstrez doar dorul răstignit
să ți-l trimit ca amintire, doamnă!